

Armene korslagte over Brystet, saae ved disse Ord hen paa ham med forstilt Mine.

»Taknemlighed?« sagde han. »Det forstaar jeg ikke? Mod hvem?«

»Hør, Pastor Vestrup, lad os ikke igen komme ind paa de Spørgsmaal; det fører dog ikke til noget.«

»Aa nej, det gør det vel ikke. Men saa har jeg ogsaa kun at sige Dem, at jeg hverken vil eller kan have med den Sag at bestille. Det foretrækker jeg at lade Dem vide med det samme.«

Der fulgte en længere Pavse.

»Mon De rigtig har forstaaet mig, Pastor Vestrup? Her er jo tale om et ganske neutralt Anliggende. Jeg tilbyder at skaffe Sognet et haardt tiltrængt Alderdomsasyll. et Gæstehjem eller hvad man nu vil foretrække at kalde det —«

»Ja mig er det lige et, hvad det bliver kaldt. Det er jo noget, De selv er Herre over. Men hvad der ikke opbygges i Gud den Almægtiges Navn og til hans Ære, det bliver der efter min Tro ingen Velsignelse ved, og det vil jeg ikke befatte mig med. Nu har jeg sagt det.«

I den fornyede Stilhed, der fulgte dette Udbrud, gik der Torben et gammelt Minde gennem Sjælen. Det var hin Kampscene i Skolegaarden i Randers, da Mads Vestrup tilsidst i afmægtigt Raseri spyttede